

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Co/249/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8214202516
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8214202516.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., predsedníčky senátu a sudcov JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Anny Ilčinovej v právnej veci žalobcu H. H., bytom Z. XXX, právne zastúpený JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sovietskych hrdinov 66, Svidník proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, Bratislava o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č. k. 4C/57/2014-60 zo dňa 14. 08. 2014 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 83,89 Eur na účet JUDr. Igora Šafranka v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zrušil rozhodcovský rozsudok Slovenského arbitrážneho súdu zriadeného Slovak arbitration court, s. r.o., Krížna 56, Bratislava sp. zn. 294/11/13 zo dňa 03. 02. 2014. Odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku Stáleho arbitrážneho súdu zriadeného Slovak arbitration court, s. r.o., Krížna 56, Bratislava sp. zn. 294/11/13 zo dňa 03. 02. 2014. Uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 323,27 Eur na účet jeho právneho zástupcu.

V odôvodnení poukázal na dôvody žaloby, stanovisko účastníkov, obsah pripojených listinných dôkazov, citoval ust. § 40 ods. 1, 2, § 41 ods. 1, § 17 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov, (ďalej len Zákona o rozhodcovskom konaní), ďalej ust. § 37 ods. 1, § 39, § 53 ods. 1 a 4, 6, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, ďalej ust. § 2, § 3 ods. 1, 2, 4 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, ďalej len (Zákona o spotrebiteľských úveroch), ďalej ust. § 544 Občianskeho zákonníka, čl. 6 ods. 1, čl. 2 písm. b), 3 ods. 1, 2 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a uviedol, že žaloba bola podaná v zákonnej lehote 30 dní od doručenia rozhodcovského rozsudku žalobcovi, ktorý bol doručený 10. 03. 2014 a žaloba 02. 04. 2014. Právny vzťah medzi účastníkmi vznikol na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 830004331 uzavretej 13. 12. 2011, na základe ktorej bol v zmysle bodu 5 zmluvy, žalobcovi ako dlžníkovi zo strany žalovaného ako veriteľa poskytnutý úver vo výške 1 230 Eur, ktorý sa zaviazal splácať v 42 mesačných splátkach po 65,90 Eur. Od tejto zmluvy si žalovaný odpočítal sumu 176,95 Eur v zmysle bodu 8.1 zmluvy a reálne tak bolo poskytnutých 1 053,05 Eur. Zároveň bol schválený aj revolvingový úver v zmysle bodu 6 zmluvy o revolvingovom úvere vo výške 1 230 Eur, ktorý

v prípade poskytnutia mal splácať v 42 mesačných splátkach po 68,56 Eur, pričom celkom mal zaplatiť žalobca žalovanému v tomto konaní 2 769,80 Eur. Ročná percentuálna miera nákladov predstavovala 68,56 %, ročná úroková sadzba úveru bola vo výške 70,01 % a priemerná ročná miera nákladov bola vo výške 45,66 Eur, pričom poskytnutá čiastka úveru mala predstavovať 648,46 Eur. V zmysle časti 5 zmluvy celková čiastka, ktorú mal dlžník vrátiť bola vo výške 2767,80 Eur a predpokladaná ročná percentuálna miera nákladov za úver 70,01 %, ročná úroková sadzba úveru činila 70,01 %, priemerná ročná percentuálna miera nákladov za úver vo výške 45,66 % a predpokladaná ročná priemerná miera nákladov úveru po poskytnutí revolvingu bola vo výške 63,31 Eur a ročná úroková sadzba revolvingu vo výške 76,02 Eur. Súd poukázal na bod 8.1 zmluvy o revolvingovom úvere s tým, že z dôvodu omeškanie žalobcu v tomto konaní došlo k okamžitému zosplatneniu úveru a následne Slovenský arbitrážny súd dňa 03. 02. 2014 vo veci vydal rozsudok, na základe ktorého zaviazal žalobcu zaplatiť žalovanému 1 860,50 Eur, zmluvnú pokutu vo výške 0,065 % denne a úrok z omeškania vo výške 1,775 % ročne zo sumy 65,90 Eur od 21. 01. 2012 do 23. 02. 2012, zo sumy 65,90 Eur od 21. 02. 2012 do 14. 03. 2012, zo sumy 65,90 Eur od 21. 07. 2012 do 30. 08. 2012, zo sumy 15,90 Eur od 31. 08. 2012 do 26. 09. 2012, zo sumy 65,90 Eur od 21. 08. 2012 do 26. 09. 2012, zo sumy 15,90 Eur od 27. 09. 2012 do 26. 10. 2012, zo sumy 65,90 Eur od 21. 09. 2012 do 26. 10. 2012, zo sumy 65,90 Eur od 21. 10. 2012 do 28. 11. 2012, zo sumy 65,90 Eur od 21. 11. 2012 do 26. 12. 2012, zo sumy 65,90 Eur od 21. 12. 2012 do 26. 12. 2012, zo sumy 65,80 Eur od 27. 12. 2012 do 24. 01. 2013, zo sumy 65,90 Eur od 21. 01. 2013 do 24. 01. 2013, zo sumy 65,70 Eur od 25. 01. 2013 do 25. 02. 2013, zo sumy 15,70 Eur od 26. 02. 2013 do 26. 03. 2013, zo sumy 65,90 Eur od 21. 02. 2013 do 26. 03. 2013, zo sumy 15,60 Eur od 27. 03. 2013 do 25. 04. 2013, zo sumy 65,90 Eur od 21. 03. 2013 do 25. 04. 2013, zo sumy 15,50 Eur od 26. 04. 2013 do 28. 05. 2013, zo sumy 65,90 Eur od 21. 04. 2013 do 28. 05. 2013, zo sumy 15,40 Eur od 29. 05. 2013 do 27. 06. 2013, zo sumy 65,90 Eur od 21. 05. 2013 do 27. 06. 2013, zo sumy 15,30 Eur od 28. 06. 2013 do zaplataenia, zo sumy 65,90 Eur od 21. 06. 2013 do zaplataenia, zo sumy 65,90 Eur od 21. 07. 2013 do zaplataenia, zo sumy 65,90 Eur od 21. 08. 2013 do zaplataenia, zo sumy 65,90 Eur od 21. 09. 2013 do zaplataenia, zo sumy 1 581,60 Eur od 24. 09. 2013 do zaplataenia tak, že úrok z omeškania, zmluvná pokuta spolu neprevýšia 1 230 Eur a odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom celková suma tohto úroku z omeškania a zmluvnej pokuty dosiahne sumu 1 230 Eur, len 8,5 % ročne úrok z omeškania zo sumy 1 860,50 Eur do zaplataenia, trovy rozhodcovského konania vo výške poplatku za rozhodcovské konanie vo výške 32,40 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 320,91 Eur.

Následne súd uviedol, že preskúmal rozhodcovské konanie, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodcovského rozsudku a dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná. Poukázal na ust. § 40 ods. 1 písm. c) Zákona o rozhodcovskom konaní v spojení s ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka a uviedol, že dohodnuté zmluvné podmienky spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a preto sú neprijateľné, lebo neboli individuálne dojednané. Súd skonštatoval, že v rozhodcovskej doložke alebo rozhodcovskej zmluve bol dohodnutý alternatívny spôsob riešenia, avšak spotrebiteľ mal byť riadne upozornený na obsah a význam takejto rozhodcovskej doložky alebo zmluvy, čo to preňho znamená, aby znenie zmluvy aj v nej zahrnutý alternatívny spôsob riešenia sporov nemohli ho uviesť do omylu. Poukázal na znenie dohodnutej rozhodcovskej zmluvy č. 8300843313 uzavretej dňa 13. 12. 2011 bodu 5, 7, 2 predmetnej zmluvy. Pokiaľ v rozhodcovskej zmluve je upravený alternatívny spôsob riešenia sporov zo zmluvy o revolvingovom úvere s možnosťou obrátiť sa na rozhodcovský súd alebo všeobecný súd, ide podľa názoru súdu o formálne upravený mechanizmus riešenia sporov, kde sa môže dlžník len formálne obrátiť na všeobecný súd. Formalizmus je zřejmý z toho, že pokiaľ veriteľ - žalovaný uplatnil svoje práva na rozhodcovskom súde, žalobca bol tak povinný podriaďiť sa rozhodcovskému súdu bez možnosti požiadať o ochranu všeobecný súd, čo sťažuje prístup dlžníka ako spotrebiteľa k spravodlivosti a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v spotrebiteľskej zmluve v prospech dodávateľa. Takúto rozhodcovskú zmluvu nemožno považovať za platne uzavretú.

Ďalej súd poukázal na porušenie ust. § 40 ods. 1 písm. j) Zákona o rozhodcovskom konaní z dôvodu, že v rozhodcovskom konaní bola uplatnená zmluvná pokuta v neprimeranej výške 0,0065 % denne, ako aj zaplataenie 2 411,10 Eur z titulu istiny, pričom žalobca poukázal na to, že v zmluve o revolvingovom úvere nebola vôbec upravená zmluvná pokuta, ale sa vyskytovala len v zmluvných dojednaniach, v časti bodu 14.1., 14.2. Súd poukázal na ust. § 544 Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovenie pre platnosť dohody o zmluvnej pokute vyžaduje písomnú formu. Za splnenie tejto podmienky súd nepovažoval zhrnutie zmluvnej pokuty do zmluvných dojednaní, ktoré nie sú ani podpísané zmluvnými stranami, kde sa úprava

v ťažko čitateľnom texte stratí v ostatnom texte. Pri podpise zmluvných dojednaní dlžník nemal ani možnosť odhaliť existenciu takéhoto dojednania, prípadne existenciu ďalších neprijateľných zmluvných podmienok. Právny vzťah je vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorá sa riadi príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, a preto súd nepovažoval dojednanie o zmluvnej pokute za platné. Pokiaľ rozhodcovský rozsudok akceptoval nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty, považoval ho za primeraný, nepostupoval dôsledne v súlade s ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z., podľa ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, ale aj v rozpore s ust. § 544 Občianskeho zákonníka. Aj to bol dôvod pre zrušenie rozhodcovského rozsudku, lebo pri rozhodovaní boli porušené všeobecné záväzné predpisy ochrany práv spotrebiteľa. Zároveň súd poukázal aj na to, že zmluvné dojednanie, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, sú uvedené menším písmom než iná časť zmluvy, dokonca ťažko čitateľná veľkosť písma, čo je taktiež v rozpore s ust. § 53c Občianskeho zákonníka. Rozhodca rozhodol o nároku žalovaného v tomto konaní i napriek neprijateľným zmluvným podmienkam, čo je v rozpore s platnou právnou úpravou. Žalobca v tomto konaní bol zaviazaný rozhodcovským rozsudkom zaplatiť 1 860,50 Eur, avšak z rozsudku nevyplýva, aká časť z titulu istiny predstavuje nesplatený úver a aká úrok. Zo zmluvy o revolvingovom úvere vyplýva, že žalovaný veriteľ poskytol žalobcovi dlžníkovi úver vo výške 1 230 Eur, pričom v skutočnosti po odpočítaní poplatku mu reálne poskytol iba 907,30 Eur, pričom mu žalobca mal vrátiť po 62 mesačných splátkach po 65,90 Eur celkom sumu 2 767,80 Eur, t. j. o 1 714,75 Eur viac ako žalobcovi reálne poskytol (2 767,80 Eur - 907,30 Eur). Žalovaný tak žiadal od žalobcu pri 3,5 ročnej splatnosti úveru úrok vo výške 188,99 % poskytnutých peňažných prostriedkov, čo predstavuje 54 % ročný úrok. Takýto dojednaný úrok prevyšuje odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Súd za neprijateľné považoval to, aby veriteľ požadoval od dlžníka za poskytnutie odkladu splátok poplatok, ktorý tvorí takmer 1/7 poskytnutej sumy, v dôsledku čoho nakoniec dlžník dostane menej finančných prostriedkov než koľko očakáva a koľko je uvedených v samotnej úverovej zmluve. Takéto dojednanie predstavuje podľa názoru súdu taktiež neprijateľnú zmluvnú podmienku. Reálna suma poskytnutých peňazí tak podľa názoru súdu predstavuje to, čo dlžník skutočne dostal a nie sumu, ktorá existuje fiktívne, ale aj v prípade, ak by súd vychádzal zo sumy 1 230 Eur poskytnutej žalovaným pre žalobcu predstavuje ročný úrok 39,83 %, čo je podstatne viac než by bola odplata obvykle požadovaná na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch v danom čase. Za obdobie od decembra 2011 do novembra 2013 boli úrokové miery v spotrebiteľských úveroch požadovaných bankami za poskytovanie peňažných prostriedkov na dobu jedného do piatich rokov v rozmedzí od 14,54 % do 16,14 % ročne a ročná percentuálna miera nákladov za to isté obdobie pri daných spotrebiteľských úveroch predstavovala rozmedzie od 15,75 % do 17,21 % ročne. Žalovaný tak postupoval v rozpore s ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka.

Ďalej súd považoval za porušenie ust. § 40 ods. 1 písm. b) Zákona o rozhodcovskom konaní z dôvodu, že postupu rozhodcu v rozpore s ust. § 17, § 18 ods. 4 Zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré ustanovenia automaticky predstavujú samostatný dôvod na zrušenie rozsudku podľa ust. § 40 ods. 1 písm. g) Zákona o rozhodcovskom konaní. Postupom rozhodcovského súdu bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania, keďže sa dlžníkovi v danom rozhodcovskom konaní neposkytla rovnaká možnosť na uplatnenie jeho práv a na ich ochranu ako veriteľovi, i napriek tomu, že to formálne umožňujú ust. § 25 ods. 10, § 30 ods. 10, § 13 ods. 1 Rokovacieho poriadku Slovenského arbitrážneho súdu. Je nepochybné, že rozhodca vyhlásil rozhodcovský rozsudok iba vo veci na základe tvrdení a dôkazov predložených veriteľom a nedal dlžníkovi žiadnu možnosť vo veci a čokoľvek pred vyhlásením rozsudku namietat', spochybniť, vyvrátiť, preukázať alebo ho len tvrdiť. Žaloba spolu s prílohami boli dlžníkovi doručené až súčasne s vydaným rozsudkom. V rozsudku rozhodca žalobcu poučil o práve vyjadriť sa formou odpovede do 10 dní od doručenia rozsudku, na základe čoho by v prípade, ak by tento neuviedol, že ho neuznáva, došlo k zrušeniu rozhodcovského rozsudku. Na druhej strane, ale Zákon o rozhodcovskom konaní v ust. § 40 ods. 1 písm. g) umožňuje žalobcovi namietat' neplatnosť právoplatného rozhodcovského rozsudku pre porušenie zásady rovnosti, a to aj v tomto prípade, ak sa k vydanému rozhodcovskému rozsudku nijako nevyjadril.

Ďalej súd poukázal na § 25 ods. 10 Rokovacieho poriadku Slovenského arbitrážneho súdu, ktorý umožňuje vydať rozhodcovský rozsudok aj bez vypočutia žalovaného, ktoré ustanovenia Rokovacieho poriadku považoval v priamom rozpore so Smernicou Rady 93/13/EHS z 05. 04. 1993, ktoré považujú riešenia sporu zo spotrebiteľských zmlúv v rozhodcovskom konaní za ustanovenia neprimerané, pričom neprimeranosť je treba chápať tak, že podnikateľ ako druhá zmluvná strana spotrebiteľskej zmluvy

nesmie zneužívať svoje silnejšie postavenie a to logicky tým, že spotrebiteľ nie je fakticky spolu schopný presadiť akékoľvek zmeny formulárových zmluvných podmienok a že u úverových zmlúv spotrebiteľ koná pod tlakom finančnej tiesne k získaniu nefér výhody. Rozhodcovský súd postupoval v rozpore so základnými princípmi kontradiktórneho konania, ktoré sú princípmi aj rozhodcovského konania, ako to ustanovuje ust. § 18 ods. 4 Zákona o rozhodcovskom konaní. Rozhodcovský rozsudok nemohol byť vôbec vo veci vydaný skôr než rozhodca dal druhej strane možnosť sa vyjadriť. Právo na žalobnú odpoveď mal žalobca vydať pred vyhlásením rozsudku bez ohľadu na to, či sa vo veci rozhodlo postupovať iba na základe písomných vyjadrení bez nariadenia pojednávania. Takéto ustanovenia rokovacieho poriadku umožňujú niečo, čo napríklad zakazuje ust. § 172 ods. 9 Občianskeho súdneho poriadku, t.j., že súd nevydá vo veci platobný rozkaz ak sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy a odporca je spotrebiteľom, ak zmluva obsahuje neprijateľné podmienky. Uzavretá zmluva o revolvingovom úvere dňa 13. 12. 2011 obsahuje neprijateľné podmienky, na ktoré súd poukázal, a preto zrušil rozhodcovský rozsudok, ako aj odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku s poukazom na ust. § 40 ods. 2 Zákona o rozhodcovskom konaní s poukazom na možnú ujmu a hroziacu škodu na právach žalobcu, lebo rozhodcovský rozsudok je vykonateľným exekučným titulom. Vykonateľnosť odložil do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 4C/57/2014 z dôvodu, že žalobcovi skutočne hrozí škoda, pokiaľ by v rámci súvisiaceho exekučného konania bol realizovaný výkon rozhodnutia voči nemu ako povinnému na základe predmetného rozhodcovského rozsudku, ktorý nie je platný a je nespôsobilý byť exekučným titulom.

Zároveň súd zdôraznil, že po právoplatnosti rozhodnutia nebude konať vo veci rozhodcovský súd, ale bude v konaní pokračovať súd, s poukazom na ust. § 43 ods. 1 Zákona o rozhodcovskom konaní.

O trovách konania účastníkov súd rozhodol tak, že priznal žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 323,27 Eur, ktoré špecifikoval.

V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalovaný. Namietal nesprávne skutkové zistenia vrátane nesprávneho právneho posúdenia. Navrhol zmeniť napadnutý rozsudok a žalobu zamietnuť. Uplatnil si náhradu trov konania, alternatívne navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Právny zástupca žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že súd prvého stupňa správne vo veci rozhodol, ako aj správne právne vec posúdil. Poukázal na to, že uzavretím rozhodcovskej zmluvy sa zhoršilo postavenie spotrebiteľa, ktorý má na zrušení rozhodcovského rozsudku evidentný záujem. Rozhodcovský rozsudok bol vydaný postupom rozhodcovského súdu, ktorý vo veci konal v rozpore s ustanoveniami Zákona o rozhodcovskom konaní, na základe Rokovacieho poriadku Slovenského arbitrážneho súdu, ktorého ustanovenia odporujú zákonu, ako aj Smernici Rady 93/13/EHS. Z tohto dôvodu navrhol potvrdiť napadnutý rozsudok. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania z titulu trov právneho zastúpenia, ktoré špecifikoval.

Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 Občianskeho súdneho poriadku, bez nariadenia pojednávania s nariadením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia, ktorý bol oznámený na úradnej tabuli súdu, ako aj internetovej stránke (§ 214 ods. 2 v spojení s ust. § 156 ods. 1, 3 Občianskeho súdneho poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

Úlohou odvolacieho súdu v odvolaní namietanom nesprávne právne posúdenie bolo zistiť, či súd prvého stupňa na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy.

Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Oboznámením sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom, odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením uvedeným súdom prvého stupňa.

K odvolaniu žalovaného uvádza, že uplatnená námietka týkajúca sa nesprávnych skutkových zistení, vrátane nesprávneho právneho posúdenia veci nebola dôvodná. Súd prvého stupňa správne posudzoval či postup rozhodcu v rozhodcovskom konaní, ktorý rozhodol o uplatnenom nároku žalovaného v rozhodcovskom konaní bol v súlade s ust. Zákona o rozhodcovskom konaní, ako aj ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka týkajúcimi sa spotrebiteľských zmlúv, neprijateľných zmluvných podmienok, vrátane neplatného dojednania zmluvnej pokuty v zmysle ust. § 544 Občianskeho zákonníka, ako aj dojednania rozhodcovskej zmluvy, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach na strane spotrebiteľa.

Len uvedenie všeobecných odvolacích dôvodov právnu zástupkyňou žalovaného bez uvedenia ktorých konkrétnych skutočností, ktoré nepovažovali za správne, odvolací súd bližšie stanovisko k uplatneným dôvodom nezaujal, lebo napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe náležitého posúdenia skutkového stavu, predložených listinných dôkazov v súlade s platnou právnou úpravou, ako aj spĺňa náležitosti vyplývajúce z ust. § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, jasné, zrozumiteľné a najmä preskúmateľné, pričom súd prvého stupňa sa podrobne zaoberal jednotlivými dôvodmi, pre ktoré následne napadnutý rozhodcovský rozsudok zrušil, ako aj odložil jeho vykonateľnosť.

Z tohto dôvodu odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny v súlade s ust. § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a zásadou úspechu žalobcu v odvolacom konaní, ktorému bola priznaná náhrada trov právneho zastúpenia vo výške 83,89 Eur za jeden úkon právnej služby, a to vyjadrenie k odvolaniu vo výške 61,87 Eur (§ 11 ods. vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, ďalej len citovanej vyhlášky), k tomu prislúchajúci režijný paušál vo výške 8,04 Eur (§ 16 ods. 3 citovanej vyhlášky), ako aj daň z pridanej hodnoty zo sumy 69,91 Eur vo výške 20 %, t. j. v sume 13,98 Eur (§ 18 ods. 3 citovanej vyhlášky). Celkom teda z titulu trov právneho zastúpenia bola priznaná náhrada vo výške 83,89 Eur, k zaplateniu ktorej odvolací súd zaviazal žalovaného, ktorý v odvolacom konaní úspešný nebol (§ 151 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1, § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozsudku odvolanie nie je prípustné.